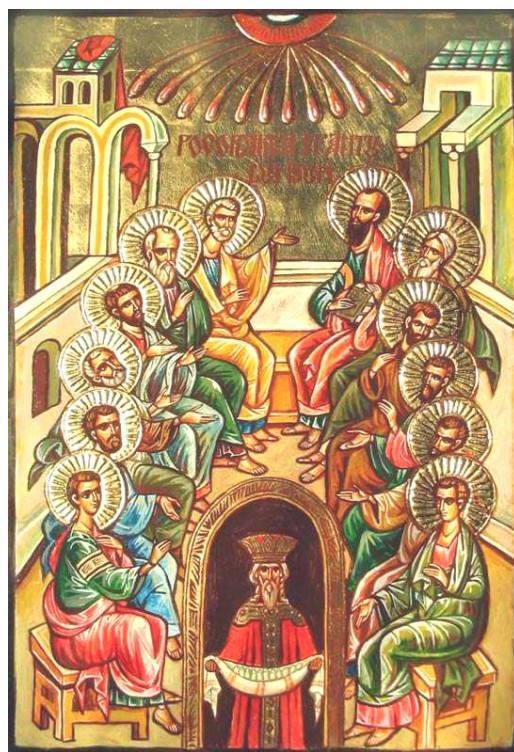

fără El, obștea se dezbină, împărăția se destramă, chiar dacă s-ar înălța prin puterea și slava sa: întorcând Tu fața Ta, se vor tulbura (Ps. 53, 30). De Duhul Domnului este zidit și pământul inimilor noastre. El singur le curățește și le preface în vase de bună treabă, înnoiește fața acestui pământ aflat înlăuntrul nostru, înnoiește inimile noastre învechite de păcate, învechite în fărâdelegi.

Duhul Sfânt zidește tot ce e pe pământul pe care îl locuim, zidește obștile omenești, zidește și inimile noastre. Ca să strigăm către El din toată puterea și din toată tăria noastră în rugăciunile cu care ne îmbie acum Biserica, să ne gândim la aceste lucrări ale Lui.

Duhul Sfânt zidește tot ce e pe pământ. Noi ne ostenim asupra pământului, semănăm, sădim, adunăm recolta și roadele, și credem că toate acestea sunt făcute de mâinile noastre sau, înălțându-ne în cugetare, le punem pe seama naturii, a legilor și puterilor ei.

Ce-i drept, pământul face întotdeauna semințele semănate să crească în același fel, pomii aduc roade doar după soiul lor – însă care lucrător de pământ crede că recolta va fi atât de bogată cum vrea el, că pământul îl va răsplăti însutit pentru ostenele lui?

Pogorârea Sfântului Duh, icoană

Dacă cerul se va închide și nu va da buna întocmire a văzduhului, dacă va fi ca de aramă (Deut. 28,23), ca în zilele Prorocului Ilie, și pământul se va învârtoșa, se va usca și va fi ca fierul, vor mai crește atunci semințele semănate? Va mai aduna recolta îmbelșugată mâna lucrătorului de pământ? Ce roadă vor aduce pomii? Dar și dacă cerul nu se va închide și Domnul nu ne va cerceta cu un asemenea toiag al pedepsei, oricum rămân nenumărate mijloacele de ruinare a nădejdiilor noastre într-o recoltă îmbelșugată. Gerul ucide ierburile și florile, seceta le usucă, viermele vine și le mănâncă, ploaia peste măsură le împovărează și le face neroditoare, vântul le smulge din rădăcini și le strivește, grindina bate și nimicește recolta și roadele uneori chiar când sunt în pârg.

Așadar, nu prin voia noastră și prin puterile noastre se face pe pământ tot ce ne este de trebuință. Nu puterile noastre, nu ostenele cele cu multe griji, ci mâna lui Dumnezeu, care, atunci când se deschide pentru noi, toți ne umplem de bunătați – și nu doar noi, ci și fiarele pământului, și păsările cerului, și puii păsărilor, care strigă spre Cer, pomii, ierburile, toate așteaptă de la Domnul hrana: toate spre Tine așteaptă, Doamne, ca să le dai hrană la bună vreme (Ps. 103, 28), cântă Psalmistul.

În cea dintâi zi a Facerii, când pământul era netocmit și gol (Fac. 1, 1), Duhul lui Dumnezeu Se purta (Fac. 1,2) deasupra lui, dând tuturor lucrurilor puterea trebuitoare, făcându-le roditoare și împărțându-le viața. El suflă și acum deasupra tuturor fapturilor, deasupra cerului și pământului, fără să lase deoparte nici măcar un fir de iarbă călcat de picioarele noastre. Și acum El dă zăpada ca lână (Ps. 147, 5), presară bruma ca pe cenușă, înveșmântează cerul cu nori și pregătește în ei ploaie pentru pământ, face să crească iarba pe munți și verdeța pe câmpuri, scoate vântul din vistieriile sale, trimite fulgere și tunete. Punându-se între Duhul Domnului și făpturi și văzând că dumnezeieștile Lui puteri se pogoară neîncetat, cu nemăsurată îmbelșugare, asupra tuturor fapturilor, ca să le păzească ființarea și viața, strigă: lăudați pe Domnul, cerurile cerurilor; lăudați pe El, soarele și luna, lăudați pe El, toate stelele și lumina.

Mângâietorul, Duhul adevărului! Vino și ne dăruiește nouă viața adevărată, vino și zidește întru noi inimi curate, neînfricate, vino și Te sălășluiește întru noi, învie-ne pe noi întru viața adevărată și înnoiește întru noi duhul dreptății! Amin.

(Sfântul Inochentie de Penza – Viața care duce la Cer. Învățăturile unui sfânt tânăr)